

Hej!

Här kommer en liten hälsning från Sigrid. För 2 månader sedan bodde jag ute i skogarna. Jag var trött, hade två frakturer på min käke och en skallskada och hade fullt med skabb i öronen. En dag smet jag in hos en familj, kanske var jag hungrig eller bara trött, jag minns inte. Denna snälla familj lät mig komma och gå som jag ville i 4 dagar innan de tänkte att någon borde sakna mig och åkte upp till Fiahemmet för att se om jag var chippad. Det var jag inte men Fiahemmet tog emot mig med öppna armar, lät mig opereras för mina skador och lät mig få kureras i den takt jag behövde. TACK!

När jag var färdigbehandlad så bestämde sig familjen jag tagit min tillflykt till att adoptera mig och jag flyttade hem till dem. Det är en stor familj med 5 barn som gärna kelar med mig (de till och med kivas om vems tur det är ibland, lyckliga mig).

De första dagarna var jag väldigt stressad, tappade massor av min mjuka päls och försökte till och med matvägra! Min nya "mamma" blev då ganska rädd och ringde veterinären som rådde henne att göra någon typ av välling och tvinga i mig mat. Sagt och gjort precis vad hon gjorde. Hon kokade kycklingfilé som hon sedan puréade, blandade i lite vätska och gjorde till en välling som hon sedan praktiskt taget hällde i mig. Efter 1,5 dag kom min aptit tillbaka och jag snodde deras andra katts mat, glufsade i mig alldeles för fort och kräktes upp maten. Då gav min nya "mamma" och "pappa" mig små, små portioner och nu äter jag bra. Jag har gått upp lite i vikt och min päls är fin och glansig igen.

Varje natt får jag sova i "mamma" och "pappas" säng. Ligger på dem och kurrar gott! Jag har också börjat få gå ut. Jag vill bara vara ute en liten stund i taget, vågar inte gå utanför tomten, men det gör inget för tomten är stor och min nya familj släpper in mig när jag ropar att jag vill in.

Allt det här delar jag med katten Boris... Usch och tvi... Jag gillar inte Boris. Jag gillar inte andra katter över huvud taget. Jag accepterar honom, men han ska hålla sig på minst 1 meters avstånd, annars fräser jag och morrar på honom. Familjen har dock gett sig den på att jag och Boris ska bli vänner till slut, de brukar säga "Schhh, du, ni bor här båda två, bara att du vänjer dig" De lägger sig ner med oss i varsin famn, pratar med oss och okej, jag måste erkänna; jag är inte lika tjurig längre men jag kommer nog försöka ett tag till... Vi får väl se när jag bestämmer mig för att gilla fegisen!

Det jag vill ha sagt är just att jag är en lycklig katt. Jag fann en familj som såg till att ni kunde hjälpa mig. Familjen älskar mig och idag är jag en mycket bortskämd katt! Livet såg illa ut, men det vände! Så till alla mina vänner på Fiahemmet; Ge inte upp hoppet, kämpa, tillåt er att bli älskade!

Kurr från Sigrid

